

Súd: Krajský súd Bratislava  
Spisová značka: 20CoP/179/2021  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1619201012  
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králová  
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1619201012.4

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Královej a členov senátu JUDr. Nadeždy Wallnerovej a Mgr. Aleny Čakváriovej vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: S. S., nar. XX.XX.XXXX, zastúpená Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, so sídlom: Záhorácka 2942/60A, Malacky, bytom u matky, dieťa rodičov: matky D. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom: E. XX/XXX, P., zastúpená Centrom právnej pomoci, so sídlom Račianska 1523/71, 810 05 Bratislava a otca O. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom: I. XX, I., v konaní o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej, na odvolanie matky voči rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 16.06.2021, č.k. 9P/54/2019-432, takto

### rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Malacky, zo dňa 16.06.2021, č.k. 9P/54/2019-432, v napadnutých výrokoch o úprave styku otca s maloletou S. p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Malacky (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 16.06.2021, č.k. 9P/54/2019-432 rozhodol tak, že maloletú S. S., nar. XX.XX.XXXX, zveril do osobnej starostlivosti matky, s tým, že zastupovať maloletú a spravovať jej majetok sú oprávnení obaja rodičia. Zároveň uložil otcovi O. S., nar. XX.XX.XXXX povinnosť prispievať na výživu maloletej S., počnúc dňom 01.11.2019, výživným vo výške 170,- eur mesačne, a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Tiež rozhodol, že ročné výživné za obdobie od 01.11.2019 do 30.06.2021 na maloletú S. S., nar. XX.XX.XXXX, vo výške 2.140,- eur je otec O. S., nar. XX.XX.XXXX, povinný zaplatiť k rukám matky v pravidelných mesačných splátkach vo výške splátky 60,- eur spolu s bežným výživným, počnúc vykonateľnosťou tohto rozsudku s tým, že v prípade omeškania so zaplatením čo i len jednej splátky sa stáva splatných celé plnenie. Súd prvej inštancie určil, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou S. S., nar. XX.XX.XXXX, každý kalendárny týždeň v roku, v stredu od 15.00 hod. do 18.00 hod. a každý páry kalendárny týždeň v roku v sobotu a v nedeľu vždy od 14.00 hod. do 17.00 hod., s tým, že otec si v určený deň a hodinu začiatku styku maloletú prevezme z predškolského alebo školského zariadenia, ktoré maloletá navštevuje, ak sa tam maloletá v čase nachádza, inak prevezme maloletú v mieste bydliska matky a v určený deň a hodinu konca styku maloletú matke v mieste jej bydliska odovzdá. Matke uložil povinnosť maloletú na styk s otcom pripraviť, maloletú otcovi odovzdať a umožniť tak riadny výkon jeho práv. Súd prvej inštancie uložil matke povinnosť písomne informovať otca o zdravotnom stave maloletej, aktivitách maloletej v predškolskom a školskom zariadení, výchovno-vzdelávacích výsledkoch maloletej a záujmovej činnosti maloletej, a to vždy k poslednému dňu každého kalendárneho mesiaca v roku. Zároveň súd prvej inštancie uložil maloletej S. S., nar. XX.XX.XXXX a jej rodičom D. S., nar. XX.XX.XXXX a O. S., nar. XX.XX.XXXX, výchovné opatrenie spočívajúce v ich povinnosti podrobiť

sa psychologickému poradenstvu realizovanému na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky, so sídlom: Záhorácka 2942/60A Malacky, za účelom zlepšenia vzájomnej komunikácie, akceptácie postavenia druhého rodiča v živote maloletej, ako aj obnovenia a budovania vzťahu maloletej s otcom, a to na obdobie 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku s tým, že toto poradenstvo bude poskytované každému z účastníkov osobitne a následne v rámci spoločného poradenstva maloletej spolu s rodičmi, pričom počet sedení a frekvenciu poradenstva pre maloletú a jej rodičov stanoví poverený psychológ, resp. pracovník Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Malacky. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie návrh matky zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že návrhom doručeným súdu dňa 31.12.2019 otec žiadal, aby upravil výkon rodičovských práv a povinností k maloletej, pričom predložil návrh rodičovskej dohody, v zmysle ktorej by maloletá bola zverená do starostlivosti matky, otec by bol zaviazaný prispievať na výživu maloletej výživným vo výške 100,- eur mesačne, vždy do 15. dňa v mesiaci a styk otca s maloletou by bol upravený tak, že otec bude oprávnený stretávať sa s maloletou jeden deň v týždni napr. v stredu alebo vo štvrtok, pričom otec maloletú vyzdvihne v škôlke a každý 1. a 3. víkend v mesiaci od piatka od 17.00 hod. do nedele do 17.00 hod., pričom otec maloletú vyzdvihne a odovzdá v mieste bydliska matky. Počas letných prázdnin navrhol upraviť styk otca s maloletou počas 4 týždňov po dohode s matkou a počas vianočných sviatkov v nepárny kalendárny rok od 24.12. od 12.00 hod. do 26.12. do 18.00 hod. a každý párny kalendárny rok od 31.12. od 10.00 hod. do 01.01. nasledujúceho roka do 18.00 hod. Zároveň navrhol upraviť informačnú povinnosť matky o podstatných veciach, zdravotnom stave maloletej, školských výsledkoch minimálne raz mesačne, otec žiadal upraviť styk bez prítomnosti matky. Súd prvej inštancie uviedol, že otec svoj návrh odôvodnil tým, že rodičia maloletej už nežijú v spoločnej domácnosti, žili spolu 3 mesiace od narodenia maloletej a potom otec maloletej odišiel do podnájmu, s matkou maloletej sa pokúšal žiť ešte raz, avšak vydržal len ďalšie tri mesiace a opäť odišiel. Uviedol, že s matkou sa nedalo v dobrom spolunažívať, pričom on si plní svoju vyživovaciu povinnosť k maloletej od jej narodenia a posledný pol rok prispieva sumou 70,- eur mesačne, avšak matka začala otcovi brániť v styku s maloletou. Návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 30.10.2019 matka žiadala, aby upravil výkon rodičovských práv a povinností k maloletej tak, že zverí maloletú do starostlivosti matky, ktorá bude maloletú zastupovať a spravovať jej majetok a zakáže styk otca s maloletou. Následne počas konania navrhla, aby otec prispieval na maloletú sumou 250,- eur mesačne, neskôr žiadala 200,- eur mesačne (požadovanú výšku matka opakovane menila), pričom žiadala priznať výživné od 01.11.2019, t.j. od 1. dňa mesiaca nasledujúceho po podaní návrhu matky na súd. Súd prvej inštancie uviedol, že matka svoj návrh odôvodnila tým, že s otcom maloletej spolu nežijú od augusta 2018, pričom otec asi rok žije so svojou novou partnerkou v 1-izbovom byte v Bratislave. Uviedla, že o maloletú sa otec nezaujímal a prejavil o ňu záujem raz za 3-4 mesiace, keď sa chcel prísť s ňou chvíľu pohrať, pričom väčšinou prišiel večer opitý autom sám, klopal na okno a dvere a vulgárne matke nadával, čím rušil aj dcéru, ktorá spala. Matka uviedla, že naposledy maloletá otca videla 05.01.2019 aj to len na 3 hodiny a už ho nevnímala ako otca, keďže ho predtým nevidela 5 mesiacov, maloletá otca už nepozná, nemá s otcom žiaden vzťah ani kontakt a už s ním nechce byť, preto nie je vhodné, aby sa s otcom stretávala a bola vystavená situácii, keď uvidí otca raz za 3 - 4 mesiace. Dodala, že otec neprispieva na výživu, spláca matke iba dlh (3.000,- eur) splátkou 70,- eur mesačne, pričom keď otec zistil, že matka má partnera, začal matke znepriemňovať život, vyhrážať sa matke, sledovať ju, partnerovi matky nechal výhražný list. Matka súdu prvej inštancie uviedla, že dňa 28.09.2019 bol matku sledovať pri bytovke a zavolała na matku políciu, lebo si vymyslel, že nechala maloletú samu doma, pričom polícia predmetnú vec preverila, maloletá sama doma nebola. Matka uviedla, že si našla nového partnera v júli 2019, na ktorého si maloletá zvykla, avšak s partnerom už nie je, lebo otec im začal robiť problémy a maloletá je z toho smutná. Matka má dve práce (jednu na 1 úväzok v kancelárii a privyrába si upratovaním domu), o maloletú sa riadne stará, maloletá chodí do škôlky, matka všetok voľný čas trávi s deťmi.

3. Súd prvej inštancie uznesením č.k. 9P/54/2019-41, zo dňa 08.01.2020 spojil konanie o návrhu otca a o návrhu matky na spoločné konanie.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanovením § 36 ods. 1, § 24 ods. 1, 4, 5, § 25 ods. 2, 3, § 28 ods. 1, 2, § 62 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 65 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1 Zákona o rodine, § 217 ods. 1 Civilného sporového poriadku a vecne tým, že prihládajúc na záujem maloletého dieťaťa a k stabilite výchovného prostredia, dospel k záveru, že je namieste zveriť maloletú do osobnej

starostlivosti matky, čo nebolo medzi rodičmi sporné. Keďže mal súd prvej inštancie za preukázané, že rodičia maloletej spolu nežijú a starostlivosť o maloletú od narodenia maloletej zabezpečuje matka, zveril maloletú do starostlivosti matky s tým, že zastupovať maloletú a spravovať jej majetok sú oprávnení obaja rodičia. Súd prvej inštancie v časti návrhu matky, ktorým žiadala, aby určil, že zastupovať maloletú a spravovať jej majetok bude matka, jej návrhu nevyhovel, keďže nebol daný zákonný dôvod na zásah do rodičovských práv a povinností otca maloletej. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že napriek zvereniu maloletej do starostlivosti matky, rodičovské práva a povinnosti zostávajú otcovi v plnom rozsahu zachované a je naďalej spolu s matkou zákonným zástupcom maloletej, keďže oprávnenie rodičov zastupovať maloleté dieťa a spravovať jeho majetok zo zákona náleží rovnako oboj rodičom, pričom zasiahnuť do výkonu rodičovských práv a povinností môže súd rodičovi výlučne z dôvodov, ktoré sú uvedené v § 38 Zákona o rodine. Pri určovaní výšky vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie zohľadnil odôvodnené potreby maloletej, výkon osobnej starostlivosti matky o maloletú a možnosti, schopnosti a majetkové pomery otca maloletej, teda povinného, ako aj matky maloletej. Pre určenie výšky vyživovacej povinnosti je smerodajná životná úroveň každého z rodičov, pretože platí prvoradá premisa, že právom dieťaťa je podieľať sa na životnej úrovni každého svojho rodiča. Vzhľadom na vek dieťaťa a jeho odôvodnené potreby s prihliadnutím na majetkové pomery oboch rodičov, mal súd prvej inštancie za to, že výška výživného 170,- eur mesačne je primeraným výživným. Pri určení výšky výživného vychádzal z odôvodnených nákladov na maloletú. Súd prvej inštancie uviedol, že maloletá navštevuje predškolské zariadenie, matka bola s maloletou na odporúčenie psychologičky na predĺženej rodičovskej dovolenke, od septembra nastupuje maloletá do 1. ročníka základnej školy. Uviedol, že matka má s maloletou bežné náklady zodpovedajúce jej potrebám a veku, matka neuvádzala, že by mala z nejakého dôvodu s maloletou zvýšené náklady. Súd prvej inštancie skonštatoval, že matka si vyživovaciu povinnosť plní v prevažnej miere výkonom osobnej starostlivosti o maloletú, ktorá je postavená na roveň finančnému plneniu. Dodal, že matka si v súčasnosti privyrába len brigádne, pričom udáva príjem okolo 500,- eur mesačne, ktorý nevie zdokladovať. Súd prvej inštancie uviedol, že otec dosahuje príjem okolo 890,- eur v čistom mesačne a podľa názoru súdu prvej inštancie je bezpochyby v jeho možnostiach a schopnostiach platiť súdom stanovené výživné. Súd prvej inštancie poukázal na to, že kolízny opatrovník, ako aj otec maloletej s výškou výživného 170,- eur súhlasili, otec však podotkol, že ak matka styk neumožní, výživné platiť nebude. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti otca opätovne upozornil, že svoju vyživovaciu povinnosť nemôže podmieňovať realizáciou styku s maloletou a neplnenie si vyživovacej povinnosti nemôže slúžiť ako nátlakový prostriedok na vynútenie si práva styku. Súd prvej inštancie zdôraznil, že takéto chovanie je nezodpovedné a v rozpore so záujmom maloletej, ktorá nemôže trpieť, či už za správanie matky alebo otca. Súd prvej inštancie zaviazal otca maloletého povinnosťou prispievať na výživu maloletej sumou 170,- eur mesačne od 01.11.2019 v zmysle návrhu matky (t. j. od prvého dňa mesiaca nasledujúceho po podaní návrhu matky na súd), preto musel rozhodnúť aj o zročnom výživnom ku dňu vyhlásenia rozsudku, t.j. za obdobie od 01.11.2019 do 30.06.2021. Zročné výživné za uvedené obdobie predstavuje sumu 2.140,- eur (20 mesiacov x 170 eur - 1.260,- eur). Súd prvej inštancie započítal do zročného výživného platby otca na výživnom za uvedené obdobie, ktoré otec podľa doložených dokladov (dokladov o vklade hotovosti na účet) zaplatil matke, t.j. spolu vo výške 1.260,- eur. Súd prvej inštancie umožnil otcovi zaplatiť zročné výživné v splátkach vo výške splátky 60,- eur mesačne, a to vzhľadom na výšku príjmu otca a sumu zročného výživného. Zročné výživné uložil súd povinnosť otcovi hradiť spolu s bežným výživným, a to pod stratou výhod splátok, pričom výšku splátky súd prvej inštancie určil tak, aby bol dlh splatený v primeranom čase.

5. Súd prvej inštancie uviedol, že už počas konania neodkladným opatrením upravil styk otca sa maloletou, a to uznesením č.k. 9P/54/2019-82 zo dňa 17.06.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/328/2020-157 zo dňa 10.12.2020, ktorým na základe návrhu otca nariadil neodkladné opatrenie, v zmysle ktorého je otec do právoplatného skončenia konania oprávnený stretávať sa s maloletou každý párny kalendárny týždeň v roku v sobotu a v nedeľu vždy od 13,00 hod. do 15,00 hod. a každý nepárny kalendárny týždeň v roku v stredu od 16,00 hod. do 18,00 hod. s tým, že ako miesto prevzatia a odovzdania maloletej stanovil miesto bydliska matky. Súd prvej inštancie uviedol, že styk otca s maloletou sa však napriek vykonateľnému neodkladnému opatreniu nezačal doposiaľ realizovať. Dodal, že v súčasnosti prebieha na súde na návrh otca konanie o výkon rozhodnutia pod sp.zn. 21Em/1/2021, ktoré nie je doposiaľ právoplatne skončené. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že matka v konaní navrhla, aby súd zakázal otcovi styk a akýkoľvek kontakt s maloletou, s uvedeným návrhom sa však súd prvej inštancie nestotožnil a považuje ho za nedôvodný. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie nezistil dôvod na to, aby bol otcovi styk s maloletou zakázaný, i keď matka bola presvedčená, že dôvodnosť tohto návrhu dostatočne preukázala. Súd prvej inštancie však

tento názor matky nezdialal, keďže podľa neho matka neuviedla skutočne relevantné dôvody na tak výrazný zásah do rodičovských práv otca. Uviedol, že otec sa vo vzťahu k maloletej nedopustil žiadneho takého správania, pre ktoré by bolo dôvodné zakázať kontakt otca s maloletou, a pre ktoré by mal by zo styku s maloletou diskvalifikovaný. Dodal, že otec na to nemohol mať ani priestor, keďže s maloletou nie je v absolútne žiadnom kontakte (osobnom ani telefonickom) a čakanie pred bytovkou ani klopanie na okno, takým správaním rozhodne nie je. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní tiež nebolo preukázané, že by otec chodil s výnimkou jedného razu na styk s maloletou pod vplyvom alkoholu. Súd prvej inštancie preto nemal na základe čoho dospieť k záveru, že maloletá by bola realizáciou styku s otcom akokoľvek ohrozená, či už na svojom fyzickom alebo psychickom zdraví tak, ako prezentovala matka. Zo žiadnych matkou uvedených skutočností a doložených dôkazov súd prvej inštancie nevyvodil, že by sa otec maloletej v prítomnosti maloletej správal takým spôsobom, ktorý by vzbudzoval dôvodnú obavu, že styk otca s maloletou ohrozuje fyzický alebo psychický vývin maloletej, a teda je dôvodné v styku maloletej s otcom zamedziť. Súd prvej inštancie zdôraznil, že naopak dôkazy doložené matkou (psychologické správy) svedčia o tom, že je potrebné pracovať na obnove vzťahu otca s maloletou a nie zakázať mu styk s maloletou. Rovnako ako skonštatoval kolízny opatrovník aj súd prvej inštancie považoval správy psychologičky za rozporuplné s doloženými správami z materskej školy, ako aj so samotným prejavom maloletej pri pohovore s kolíznym opatrovníkom. Súd prvej inštancie uviedol, že je prítomný evidentný rozpor správy o maloletej z materskej školy a správy od psychológa, keďže zatiaľ čo psychológ opisuje maloletú ako dieťa s adaptačnými problémami a s výraznou citovou naviazanosťou na matku, podľa správy z materskej školy adaptácia maloletej je bezproblémová, rovnako je rozpor v konštatovaní o zvládaní dochádzky maloletej do materskej školy, keď materská škola uvádza, že dochádzka je pravidelná a psychologička konštatuje, že maloletá zvláda byť v škôlke len tri dni a odporúča predĺženie rodičovskej dovolenky. Súd prvej inštancie uviedol, že je nutné tiež vziať do úvahy, že psychologička vychádzala len z informácií, ktoré jej poskytla samotná matka a psychologička nikdy nebola v kontakte s otcom maloletej. Súd prvej inštancie uviedol, že skutočnosť, že sa maloletá vyjadrila psychologičke, že otca neľúbi, nie je vzhľadom na nastavenie matky k otcovi, ktoré sa nepochybne prenáša aj na maloletú ničím zvláštne. Súd prvej inštancie skonštatoval, že matka takýmto spôsobom maloletú dlhodobo vychováva a podľa všetkého systematicky vytvára pred maloletou negatívny obraz o otcovi a tento dlhodobo maloletej podsúva, za všetko v tomto smere hovorí označenie otca „Č.“, ktoré sa maloletá naučila práve od matky, čo matka ani nepopiera. Súd prvej inštancie uzavrel vec, že ak sa aj maloletá otca bojí, ako tvrdí matka, tak nie pre správanie sa otca, ale preto, že ju k tomu vedie práve samotná matka, teda je tomu tak v dôsledku postoja a správania sa samotnej matky, ktorá strach z otca u maloletej dlhodobo buduje. Súd prvej inštancie poukázal na to, že v čase vykonania pohovoru s maloletou maloletá žiaden strach z otca kolíznemu opatrovníkovi netlmočila a bola ochotná sa s otcom stretnúť, avšak opätovné vykonanie pohovoru maloletej kolíznym opatrovníkom, ktoré malo byť vykonané krátko pred rozhodnutím súdu prvej inštancie vo veci samej, matka neumožnila a nespolupracovala. Tvrdenia matky o tom, že maloletá bola po pohovore s kolíznym opatrovníkom ustráchaná a plakala, súd prvej inštancie považoval za lživé, a to s ohľadom na zvukový záznam, z ktorého je zrejmé, že maloletá naopak nepôsobila vôbec ustráchaným dojmom, otvorene komunikovala a ani náznakom nepôsobila tak, ako opisuje matka. Súd prvej inštancie skonštatoval, že uvedené len svedčí o tom, že matka si prispôsobuje realitu podľa toho, ako sa jej to hodí a jej vyjadrenia sú skutočne nedôveryhodné, a podľa všetkého svoju skreslenú verziu správania maloletej prezentuje aj v škôlke, ako aj pre psychologičkou, čím sa snaží produkovať dôkazy pre súd, ktoré by boli v jej prospech a poslúžili uloženiu zákazu styku maloletej s otcom. K množstvu sms správ, ktoré matka doložila, v ktorých jej otec vulgárne nadáva, uráža ju a istým spôsobom sa jej aj vyhráža, súd prvej inštancie uviedol, že uvedené správanie otca musí hodnotiť v celom kontexte, pričom z doloženej komunikácie je zrejmé, čo je dôvodom vulgarizmov, urážok a vyhrážok vo vzťahu k matke. Súd prvej inštancie mal za to, že otcove správanie je výsledkom jeho frustrácie a pocitu bezmocnosti z toho, že mu je matkou odieraný styk s maloletou a nie je s maloletou v akomkoľvek kontakte. Súd prvej inštancie však počas konania opakovane na otca apeloval, že jeho štýl komunikácie s matkou je nanajvýš nevhodný, a rovnako aj privolávanie polície k styku len vyostruje situáciu medzi rodičmi a nijako veci ani jeho vzťahu s maloletou nepomáha a je vyslovene kontraproduktívne. Z predmetnej komunikácie okrem iného podľa názoru súdu prvej inštancie vyplynul aj dôvod, prečo matka otcovi v styku začala brániť a to, že otec matku opustil a následne si našiel inú partnerku. Súd prvej inštancie skonštatoval, že matka akoby dokázala akceptovať prítomnosť otca v živote maloletej len vtedy, ak by otec s nimi naďalej žil a ak to tak nie je, tak druhou alternatívou je pre matku len zákaz styku maloletej s otcom a vytesnenie otca zo života maloletej, teda matka presadzuje teóriu „všetko alebo nič“ a tým chce otca evidentne vytrestať za to, že ju opustil. Súd prvej inštancie zdôraznil, že takýto prístup nie je možné hodnotiť inak ako nezrelý a

poukazuje na nedostatok rodičovských kompetencií matky, ako správne zhodnotil kolízny opatrovník a skutočnosť, že otec chodil k bytovke matky s tým, že sa dožadoval kontaktu s maloletou, nemôže byť používaná ako argument proti otcovi. Podľa súdu prvej inštancie je úplne legitímne, že sa otec snažil s maloletou stretnúť, pričom je absurdné, že matka toto správanie otca považuje za prenasledovanie a obťažovanie. Súd prvej inštancie sa nemá na základe čoho sa domnievať, že otec by matku urážal, obťažoval a prenasledoval (tak ako to matka vníma) aj v prípade, ak by mu matka styk riadne umožnila. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že matka ako dôvod na zákaz styku udávala po celý čas aj nezáujem otca o maloletú, resp. že otec po opustení ich spoločnej domácnosti prejavoval záujem o maloletú len sporadicky, pričom maloletá dlhodobo nie je s otcom v kontakte a nemá k otcovi vytvorený vzťah. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že skutočnosť, že styk otca s maloletou sa nerealizoval častejšie, respektíve, že sa už dlhodobo vôbec nerealizuje, ani skutočnosť, že vzájomný vzťah maloletej a otca nie je rozvinutý, však sama o sebe nemôže byť dôvodom na zákaz styku otca s maloletou. Súd prvej inštancie zdôraznil, že musí zohľadniť to, že práve matka neumožnila budovanie vzťahu maloletej s otcom, lebo sa tak svojvoľne rozhodla. Súd prvej inštancie nemal nezáujem otca o maloletú v konaní za preukázaný, naopak je evidentné, že otec chce byť s maloletou v častom kontakte a má do budúcnosti záujem aj na rozšírení styku, pričom po poučení zo strany súdu si uvedomil, že zatiaľ nie je vhodné upraviť styk aj s prespatím u otca a je potrebné, aby sa styk rozširoval postupne. Súd prvej inštancie odporučil, že zo strany oboch rodičov teda je nutné pokúsiť sa o postupné rozvíjanie vzťahu maloletej s otcom, pričom práve postoj matky maloletej zohráva v tomto smere zásadnú úlohu, matka však podľa všetkého zatiaľ nemá najmenší záujem a snahu o rozvíjanie vzťahu maloletej s otcom, práve naopak. Súd prvej inštancie podotkol, že aj na zmenu tohto jej postoja má slúžiť uložené výchovné opatrenie. Skonštatoval, že ak sa matka snaží otca zo života maloletej vytesniť, koná v hrubom rozpore s najlepším záujmom maloletej a ubližuje tým práve najviac maloletej, matka svojím prístupom neobmedzuje len otca v jeho rodičovských právach, ale znemožnením kontaktu maloletej s otcom zasahuje priamo aj do práv jej maloletej dcéry. Zdôraznil, že matka nesmie klásť rozvíjaniu vzťahu otca s maloletou prekážky z dôvodu, že jej vzťah k otcovi sa narušil, keďže prerušenie kontaktu maloletej s otcom už teraz poznačilo vzťah maloletej k otcovi a matka by sa aj v záujme maloletej mala pokúsiť svoj súčasný postoj radikálne zmeniť, je však otáznave, do akej miery je toho matka schopná. Pri úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu nie sú prvoradá záujmy rodičov a ich predstavy, ale práve záujem dieťaťa, preto súd prvej inštancie v kontexte posúdenia najlepšieho záujmu maloletej upravil styk otca s maloletou tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Napriek tomu, že maloletá nebola dlhobojšie v kontakte s otcom maloletej, súd prvej inštancie styk maloletej s otcom neupravil za prítomnosti matky, z dôvodu veľmi konfliktného vzťahu rodičov maloletej, ktorý by mohol čas maloletej strávený s otcom narušiť, okrem toho vek maloletej je už dostatočný na to, aby s otcom mohla tráviť čas aj bez prítomnosti matky. Podľa súdu prvej inštancie, vzhľadom na dlhobojšie prerušenie kontaktu otca s maloletou, je spočiatku vhodné, začať styk realizovať v rámci kratších časových úsekov. Uviedol, že úlohou matky je maloletú na styk s otcom pripraviť, a to predovšetkým v zmysle psychologickú prípravu (pozitívneho naladenia) a neprenášať do vzťahu dieťa a otec neprimerane svoje vlastné negatívne emócie a nastavenie voči otcovi. Súd prvej inštancie vzhľadom ako dôvodné uložiť matke aj informačnú povinnosť, keďže mal v konaní za preukázané, že komunikácia rodičov je vážne narušená (úplne absentuje) a okrem aktívneho bránenia matky v styku otca s maloletou, matka otca o maloletej vôbec neinformuje. Otec má právo na primerané informácie o svojom dieťati, preto súd prvej inštancie uložil matke povinnosť písomne informovať otca o zdravotnom stave maloletej, aktivitách maloletej v predškolskom a školskom zariadení, výchovno-vzdelávacích výsledkoch maloletej a záujmovej činnosti maloletej, a to vždy k poslednému dňu v mesiaci, pretože matka si túto svoju povinnosť v nijakom smere neplní. Keďže bolo zrejmé, že vzťah otca s maloletou je nanajvýš konfliktný, absentuje medzi nimi komunikácia, čo negatívne ovplyvňuje aj vzťah otca s maloletou a spôsobuje problémy pri realizácii styku otca s maloletou, pričom je potrebné, aby došlo k postupnému obnoveniu vzťahu otca a maloletej a začal sa realizovať styk otca s maloletou, súd prvej inštancie stotožňujúc sa s návrhom kolízneho opatrovníka, vzhľadom ako dôvodné uložiť rodičom výchovné opatrenie. Súd prvej inštancie uložil výchovné opatrenie, za účelom zlepšenia vzájomnej komunikácie, akceptácie postavenia druhého rodiča v živote maloletej, ako aj obnovenia a budovania vzťahu maloletej s otcom, a to na obdobie 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Na záver súd prvej inštancie apeloval na matku maloletej, aby rešpektovala úlohu otca v živote maloletej a nezasahovala do výkonu jeho rodičovských práv a povinností, ktoré patria rovnako oboj rodičom, ako aj aby neupierala svojej maloletej dcére právo na kontakt so svojím otcom, keďže ju tým z hľadiska jej celkového zdravého vývoja poškodzuje. Súd prvej inštancie apeloval aj na otca, aby jeho komunikácia voči matke bola prijateľná (bez urážok, vulgarizmov, vyhrážok) a na takej úrovni, aby nedochádzalo medzi nimi k zbytočným konfliktom, ktoré sa vždy nepriaznivo odrážajú najmä na ich spoločnom dieťati.

Súd prvej inštancie uzavrel vec, že rodičia musia vynaložiť snahu, aby maloletá vyrastala v pokojnom prostredí obklopená láskou matky i otca a musia si uvedomiť, že ich prvoradou úlohou je prispievať k vytvoreniu priaznivých podmienok nevyhnutných pre zdravý, psychický a fyzický vývoj maloletého dieťaťa, pričom za zdravý vývoj maloletej sú obaja zodpovední. Keďže súd prvej inštancie nevyhovел návrhu matky, čo sa týka prevyšujúcej výšky výživného, ako ani jej návrhu na zákaz styku otca s maloletou a obmedzenia otca v zastupovaní maloletej, vo zvyšnej časti jej návrh zamietol. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 52 Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

6. Proti výrokom V. a VI. rozsudku súdu prvej inštancie (výrokom o úprave styku otca s maloletou) podala matka v zákonnej lehote odvolanie, keďže má za to, že súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní vychádzal z nesprávneho posúdenia skutkového stavu veci, keď nezobral do úvahy tvrdenia účastníkov konania a dôkazy, ktoré sú súčasťou spisového materiálu. Matka nesúhlasí s oprávnením otca stretávať sa s maloletou, nakoľko má za to, že to nie je v najlepšom záujme maloletej. Matka má jednoznačne za to, že vplyv otca na maloletú má jednoznačne deštruktívny charakter, toto bolo podľa nej potvrdené aj listinnými dôkazmi, kedy z posudku zo dňa 17.10.2019, ako aj zo dňa 31.03.2021 vyplýva, že maloletá je síce silne fixovaná na matku, ale za to hravá a na svoj vek vyspelá. Matka dodala, že následne však sa u nej začala prejavovať úzkosť a strach, badateľná aj pracovníkmi materskej školy, ktorú navštevuje, avšak súd prvej inštancie túto skutočnosť vôbec nezobral do úvahy a v rozsudku absentuje vysporiadanie sa s touto skutočnosťou, ktorá je pre vec mimoriadne dôležitá. Matka zdôraznila, že otec navštevoval maloletú a jej bydlisko pod vplyvom alkoholu, čo musela riešiť aj hliadka PZ, pričom táto skutočnosť je uvedená aj v samotnom rozsudku, súd prvej inštancie ju však len konštatoval a nijako sa tým ďalej nezaoberal, pričom matka má jednoznačne za to, že práve takéto vulgárne a teatrálné správanie otca má za následok zhoršenie psychického stavu maloletej. Matka namietala, že v rozhodnutí súdu prvej inštancie absentuje aj skutočnosť, že otec maloletej navštevoval bydlisko maloletej pod vplyvom alkoholu ešte pred samotným vydaním neodkladného opatrenia upravujúceho styk s maloletou. Podľa matky samotnú argumentačnú núdzu v odôvodnení badať aj v skutočnosti, že veľká časť jeho odôvodnenia je založená na vyjadreniach ÚPSVARu, čo je absolútne neprijateľné, nakoľko tento sa dopúšťal hodnotenia dôkazov počas konania, keď navrhoval nebrať do úvahy jednotlivé vyjadrenia matky k predmetu pojednávania, a na takéto konanie viackrát matka poukázala. Matka poukázala na to, že v prípade úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu musia ísť osobné sympatie jednotlivých subjektov konania stranou, keďže ide o v prvom rade o maloletú a jej osobný a zdravý vývoj. Podľa matky sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s argumentáciou matky. Matka má jednoznačne za to, že je potrebné zakázať styk otca s maloletou, keďže jeho spôsob života a správanie, ktoré bolo jednoznačne prezentované aj na pojednávaní (čo vôbec nie je reflektované v rozsudku súdu) nie je zlučiteľné so zdravým vývojom maloletej. Podľa názoru matky bolo v konaní jednoznačne preukázané, že maloletej stav sa pôsobením otca maloletej zhoršil. Súd prvej inštancie podľa nej vychádzal zo zlého skutkového posúdenia veci, kedy vo svojom rozsudku uviedol, že matka má podiel na zapríčinení toho, že vzťah medzi otcom a maloletou je neexistentný. Matka pripomenula, že výživné patrí v prvom rade maloletej, matka je iba správca týchto prostriedkov, avšak na pojednávaní dňa 09.06.2021 otec uviedol, že aj napriek predbežnej vykonateľnosti nebude prispievať na výživné maloletej a na žiadosť právneho zástupcu matky bola táto skutočnosť uvedená do zápisnice. Matka zároveň namietla zaujatosť kolízneho opatrovníka a navrhla jeho správu z rozhovoru s maloletou zo dňa 17.06.2020 nebrať do úvahy. Matka namietala, že súd prvej inštancie toto jej vyjadrenie vôbec nebral do úvahy a nijako sa ním nezaoberal pričom skutočnosť, že otec navštevoval bydlisko maloletej pod vplyvom alkoholu, ešte pred vydaním neodkladného opatrenia a tým vyvíjal opakovane konanie, ktoré ohrozovalo vývoj maloletej bola konštatovaná aj v samotnom odôvodnení. Ďalej matka namietala, že súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uvádza, že nepovažuje vyjadrenia psychológa zo dňa 03.05.2018, zo dňa 05.06.2019 a zo dňa 17.10.2019 za relevantné, nakoľko vychádzajú iba z informácií, poskytnutých matkou a na druhej strane však pri svojom odôvodnení vychádzali z iba jednej zvukovej nahrávky vyhotovenej kolíznym pracovníkom, ktorý dával maloletej kapciózne otázky. Matka má jednoznačne za to, že rozsudok súdu prvej inštancie je vydaný predčasne, bez toho, aby sa náležite vysporiadal s návrhom matky. Matka viackrát uviedla, že žiada zákaz styku maloletej s otcom, aspoň na dobu, kým nebude vo veku, že jeho správanie nebude mať na ňu až taký negatívny vplyv, aký má teraz. Podľa názoru matky, vo svojom odôvodnení sa súd prvej inštancie jej petítom vôbec nezaoberal, konštatoval však, že na to nevidí dôvod. Matka má za to, že súd prvej inštancie vôbec neuviedol, aké sú dôvody zamietnutia návrhu matky na zákaz styku, nevenoval sa potrebe vykonania znaleckého dokazovania, ktoré sa v prípade, že jedna strana navrhne zákaz styku realizuje. Podľa jej názoru rozsudok teda nie je riadne odôvodnený, strohosť

odôvodnenia je badateľná tak v tejto časti, ako aj v celom rozsudku. Ďalej matka namietala, že súd prvej inštancie konštatuje, že matka má záujem na zákaze styku otca s maloletou, neuviedla však dôvody, pre ktoré sa takéhoto návrhu domáha, uvedené podľa nej nie je pravda, nakoľko obsah spisu tvoria vyjadrenia matky, maloletej, Z.. D. B., klinického psychológa (posledné vyjadrenie zo 31.03.2021) kedy je potvrdené, že minulé, ale aj súčasné správanie biologického otca (otca) veľmi negatívne vplyva na maloletú. Následne matka opakovane namietala, že podľa jej názoru kolízny opatrovník si vytvoril konštrukciu, ktorou operoval počas celého konania, pričom táto spočívala v skutočnosti, že otec opustil spoločnú domácnosť, a zároveň aj matku maloletej a táto mu z pomsty nechcela dávať maloletú. Matka skonštatovala, že konanie bolo poznačené aj veľmi veľkou nerovnosťou strán, kedy si súd prvej inštancie voči žalobcovi plnil manudukčnú povinnosť vo veľmi širokom rozsahu. Ako príklad uviedla, že v čase, keď ani jedna strana nebola zastúpená právnym zástupcom, bolo otcovi odporúčané podať neodkladné opatrenie, aby boli dočasne upravené pomery, a teda aby bol upravený styk k maloletej. Matka poukázala na to, že takéto porušenie zásady rovnosti je v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky aj s ohľadom na fakt, že súd postupuje v mimosporovom konaní inak ako v sporovom konaní. Matka taktiež nesúhlasí s rozsahom informačnej povinnosti. Matka namietala, že v súčasnom stave a s ohľadom na výchovné opatrenie, ktoré je súčasťou rozsudku, je výkon takejto povinnosti pre matku jasne šikanózný, čo právny zástupca matky uviedol aj na pojednávaní dňa 16.06.2021. Podľa názoru matky z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzal zo zlého posúdenia stavu veci, pričom sa nezaoberal všetkými dôkazmi vykonanými v konaní a v samotnom rozsudku absentujú, a teda odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je v súlade s dôkazmi a skutkovým stavom veci, a preto má matka jednoznačne za to, že je nepreskúmateľné a trvalo právne neudržateľné. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti a predložené dôkazy, matka navrhla, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie nasledovne: Styk otca s maloletou S. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom P. XX, XXX XX P., sa zakazuje. Vo zvyšku ostáva rozsudok nezmenený. Alternatívne matka navrhla, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na opätovné konanie a rozhodnutie.

7. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu matky maloletej uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ako aj s odôvodnením predmetného rozsudku. Skonštatoval, že po oboznámení sa s odvolaním matky proti napadnutému súdnemu rozhodnutiu, si nie je úplne istý, či si matka samotné odôvodnenie tohto rozhodnutia vôbec prečítala. Opakovane sa totiž odvoláva na skutočnosti, s ktorými sa súd prvej inštancie podľa jej názoru vôbec nevysporiadal, aj napriek tomu, že vyjadrenie k týmto jednotlivým skutočnostiam je podrobne opísané v odôvodnení rozhodnutia. Uvedenú aktivitu matky pripísal reálnemu nedostatku argumentov, keďže je zrejmé, že skutočne nemôže byť jednoduché nejakým spôsobom ospravedlniť dlhodobé, a najmä bezdôvodné bránenie matky v styku otca s maloletou. Podľa názoru kolízneho opatrovníka matka vo svojom odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu predmetného rozhodnutia, preto sa vyjadrovať k jednotlivým jej tvrdeniam považoval za bezpredmetné. Kolízny opatrovník z uvedených dôvodov navrhol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdiť.

8. Matka podaním zo dňa 27.10.2022 prostredníctvom právneho zástupcu doplnila svoje odvolanie. Matka naďalej zotrváva v názore, že rozhodnutie súdu v časti uvedenom vo výroku V. a VI. bolo urobené predčasne a bez toho, aby súd prvej inštancie náležite zistil skutočný stav veci. Matka navrhla, aby za účelom zistenia skutočného stavu veci bolo nariadené znalecké dokazovanie znalcom z odboru psychológie, odvetvie klinickej psychológie detí a dospelých a bol poverený znalec vypracovaním znaleckého posudku za účelom posúdenia aktuálneho psychického stavu maloletej, jej vzťahu k oboj rodičom, ako aj posúdenia psychického stavu otca a osobnostných predpokladov oboch rodičov na zabezpečenie osobnej starostlivosti o maloletú. Matka zastáva názor, že nebol objektívne zistený skutočný stav veci, nakoľko účastníci konania predkladali rozdielne dôkazy, prezentovali rozdielne názory a ich tvrdenia boli diametrálne odlišné, a teda skutočný stav veci nebol zistený objektívne. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo podľa matky predčasné. Matka dáva do pozornosti odvolacieho súdu, že otec podal návrh na výkon rozhodnutia - uznesenia Okresného súdu Malacky č.k. 9P/54/2019-82 zo dňa 17.06.2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 11CoP/328/2020-157 zo dňa 10.12.2020, pričom Okresný súd Malacky uznesením č.k. 21Em/II/2021-105 zo dňa 25.08.2022 konanie prerušil na čas do skončenia konania o výchovnom opatrení, resp. ukončenia poskytovania výchovného opatrenia všetkým účastníkom, súd zároveň začal konanie o uloženie výchovného opatrenia a toto konanie vylúčil na samostatné konanie. Matka uviedla, že ako vyplýva z odôvodnenia rozhodnutia, dôvodom tohto postupu bola tá skutočnosť, že výsledok konania o uloženie výchovného opatrenia maloletej a jej rodičom, ako aj výsledok prípadného podrobenia sa maloletej a jej

rodičov výchovnému opatreniu, má podstatný význam pre rozhodnutie súdu v predmetnom konaní. Aj z uvedeného je podľa matky zrejmé, že úprava styku maloletej S. s otcom tak, ako vyplýva z napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, za súčasného stavu, nie je v súlade s najlepším záujmom maloletej. Vzhľadom k vyššie uvedenému matka navrhuje odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

9. Otec sa k odvolaniu matky v stanovenej lehote nevyjadril.

10. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 65 a § 66 Civilného mimosporového poriadku), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a dospel k záveru, že odvolanie matky do výrokov o úprave styku otca s maloletou dcérou nie je dôvodné, a preto rozsudok súdu v tejto časti ako vecne a právne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.11.2022 (§ 378 C.s.p., § 219 ods. 3 C.s.p.). O termíne verejného vyhlásenia rozsudku bola matka, právny zástupca matky, otec, kolízny opatrovník, upovedomení zákonným spôsobom.

11. Podľa § 25 ods. 2 ZoR ak sa rodičia nedohodnú o úprave styku s maloletým dieťaťom podľa odseku 1, súd upraví styk rodičov s maloletým dieťaťom v rozhodnutí o rozvoze; to neplatí, ak rodičia úpravu styku žiadajú neupraviť.

12. Ak súd rozhoduje o úprave styku rodičov s dieťaťom, musí zohľadniť tú skutočnosť, že obidvaja rodičia majú právo na osobnú starostlivosť o dieťa zásadne v rovnakej miere, tomu zodpovedá aj právo dieťaťa na starostlivosť obidvoch rodičov. Ak teda súd zverí dieťa do osobnej starostlivosti jedného z rodičov, potom by malo byť dieťaťu umožnené stykať sa s druhým rodičom v takej miere, aby bola táto zásada čo najviac naplnená. (nález Ústavného súdu ČR z 15. marca 2016, sp.zn. III. ÚS 2298/15).

13. Podľa čl. 41 ods. 4 Ústavy SR starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. Rodičovské práva a povinnosti patria obidvom rodičom. Ak rodičia žijú v manželstve, predpokladá sa, že svoje deti vychovávajú v zásade na základe vzájomnej dohody a v záujme maloletých detí. Zákon o rodine úpravu výkonu rodičovských práv a povinností rieši v určitých špecifických situáciách osobitne tak, ako to predpokladá čl. 51 ods. 1 Ústavy SR. Zákon o rodine preferuje dohodu rodičov pri výkone rodičovských práv a povinností (§ 24 ods. 2, § 25 ods. 1, § 35 a § 36 ZR). Až keď nedôjde k dohode rodičov o výkone rodičovských práv, rozhodne o ich výkone súd, vždy však s prihliadnutím na záujem maloletého dieťaťa. Ústavný súd SR už vo svojom rozhodnutí sp.zn. PL. ÚS 26/05 vyslovil právny názor, že právna úprava styku rodičov s ich maloletými deťmi nevedie k obmedzeniu práv rodičov, ale práve naopak, prostredníctvom tejto úpravy sa prispieva k ich garancii, a preto nemôže byť v nesúlade s čl. 41 ods. 4 Ústavy SR. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 31. marca 2010, č.k. I. ÚS 120/2010-15).

14. Podľa § 26 ZoR, ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

15. Podľa článku 3 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „Dohovor“), záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akýchkoľvek postupoch týkajúcich sa detí, či už vykonávaných súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

16. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia dieťaťu ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre jeho blaho, pričom budú brať ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivcov právne za dieťa zodpovedných a urobia všetky potrebné zákonodarné administratívne opatrenia.

17. Štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto Dohovoru, sa zaväzujú, že zabezpečia, aby inštitúcie, služby a zariadenia zodpovedné za starostlivosť a ochranu detí zodpovedali normám stanoveným kompetentnými úradmi, zvlášť po stránke bezpečnosti a ochrany zdravia, počtu a kvalifikácie personálu ,ako aj kompetentného dozoru. Záujem dieťaťa teda stojí nad všetkými inými záujmami,

vrátane záujmu rodiča. V konaniach, kde sa rozhoduje o výkone rodičovských práv a povinností, konať v záujme dieťaťa znamená brať do úvahy, najmä napĺňanie jeho potrieb, istoty, spokojnosti, bezpečie, vyplývajúce z citových väzieb a vzťahu dieťaťa k oboj rodičom.

18. V predmetnej veci bolo odvolanie zo strany matky podané iba do výrokov o úprave styku otca s maloletou dcérou. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie upravil styk otca s maloletou S. tak, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou každý kalendárny týždeň v roku, vždy v stredu od 15.00 hod. do 18.00 hod. a každý páry kalendárny týždeň roku v sobotu a v nedeľu vždy od 14.00 hod. do 17.00 hod. s tým, že otec si maloletú dcéru v určený deň a hodinu prevezme buď z predškolského alebo školského zariadenia, ktoré maloletá navštevuje, ak sa tam maloletá nachádza, inak si prevezme maloletú v mieste bydliska matky a v určený deň a hodinu opäť maloletú matke v mieste bydliska odovzdá. Inými slovami, rozsudkom súdu prvej inštancie má otec upravený styk s maloletou dcérou v absolútne minimálnom rozsahu t.j. každú stredu na 3 hodiny a každý páry víkend v sobotu a v nedeľu na 3 hodiny t.j. bez prespatia, hoci maloletá S. je dieťa vo veku X rokov X mesiacov, čo znamená, že nejde o dieťa útleho veku, vie verbalizovať svoje potreby, a preto odvolací súd považuje takto nastavený styk otca s maloletou dcérou za oklieštený. Aj napriek takto „negatívne voči otcovi nastavenému styku“ podala matka voči tomuto rozsudku do týchto výrokov odvolanie, a to aj napriek tomu, že otec sa s uvedenou úpravou styku uspokojil práve z dôvodu, že matka bráni maloletej v styku s otcom. Inými slovami, odvolací súd má za to, že otec rešpektuje „oklieštenú úpravu svojho styku s maloletou“ a teda rešpektuje rozhodnutie súdu ako také, s ohľadom na okolnosti danej veci, avšak matka ani takto nastavený oklieštený styk otca s maloletou dcérou nie je ochotná rešpektovať. Z obsahu spisu a to konkrétne z vyjadrenia kolízneho opatrovníka k veci odvolací súd zistil, že kolízny opatrovník v rámci svojho vyjadrenia poukázal aj na rozhodnutie Okresného súdu Malacky vydaného v konaní pod sp.zn. 9P/114/2014, v rámci ktorého sa rozhodovalo o úprave práv a povinností k maloletej E. G. (staršia dcéra matky), ktorá práve v dôsledku správaní sa matky a v dôsledku bránenia a zamedzovania kontaktu otca s maloletou bola zverená do osobnej starostlivosti otca. Kolízny opatrovník v danom prípade poukázal na to, že tak, ako to bolo aj v prípade úpravy práv a povinností k maloletej E. sa matka rovnako správa aj k maloletej S., čo znamená, že spôsob výkonu rodičovských kompetencií má dlhodobý a opakujúcich sa charakter. Kolízny opatrovník má v predmetnej veci za to, že matka nie je schopná rešpektovať rolu druhého rodiča v živote maloletého dieťaťa, dokonca nie je schopná rešpektovať ani právoplatné súdne rozhodnutia a svojoľne presadzuje svoje vlastné záujmy, ktoré sú v značnom rozpore so záujmami maloletého dieťaťa. Kolízny opatrovník sa vo veci vyjadril aj tým spôsobom, že podľa jeho názoru matka nemá dostatočne rozvinuté rodičovské kompetencie, v dôsledku čoho nie je schopná pochopiť, čo predstavuje najlepší záujem maloletého dieťaťa, nakoľko týmto je práve pravidelný styk s rodičom, v ktorého faktickej starostlivosti sa takéto dieťa nenachádza. Toto právo je predovšetkým právom maloletého dieťaťa a nie právom otca, ako sa mylne domnieva matka. S ohľadom aj na stanovisko kolízneho opatrovníka v danej veci odvolací súd opätovne matke zdôrazňuje, že záujem maloletej S. je mať zachovaný rovnocenný kontakt s oboma rodičmi, napriek tomu, že matka takéto rozhodnutie súdu odmieta prijať. V prípade, že matka bude v tomto konaní a v nerešpektovaní rozhodnutí súdov pokračovať, môže sa matka svojím konaním vystaviť až trestnému stíhaniu za trestný čin marenia výkonu úradného rozhodnutia, v zmysle ustanovenia § 349 Trestného zákona. Odvolací súd zdôrazňuje, že je vecou všeobecných súdov, aby pri zohľadňovaní všetkých konkrétnych okolností daného prípadu a z nich vyplývajúceho záujmu dieťaťa, ktorý musí byť vždy prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, či už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi alebo správnymi orgánmi, rozhodli o konkrétnej podobe najvhodnejšieho usporiadania vzťahov medzi rodičmi a deťmi (nález Ústavného súdu ČR z 20. januára 2005, sp.zn. II. ÚS 363/03). Odvolací súd iba zopakuje, že na argumenty matky uvedené v rámci podaného odvolania už odpovedal súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia svojho rozsudku, tieto vyčerpávajúco a logicky odôvodnil, a preto dôvody matky uvedené v rámci podaného odvolania nemôžu spochybniť správnosť záverov súdu prvej inštancie. Matka v rámci svojho podaného odvolania uviedla iba tie skutočnosti, ktoré už uvádzala aj pred súdom prvej inštancie. Inak povedané, matka už na svoje otázky uvedené v rámci podaného odvolania dostala odpoveď, v rámci odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Skutočnosť, že matka uvedené právne závery a názor súdu prvej inštancie odmieta prijať bez ďalšieho neznamená, že by súd prvej inštancie rozhodol vecne nesprávne, alebo by bolo jeho rozhodnutie arbitrárne. Odvolací súd iba zopakuje, že dôvody uvádzané matkou v jej návrhu pre uloženie zákazu styku otca s maloletou dcérou, ale aj v rámci podaného odvolania odvolací súd nezhliadol ako dôvodné. Odvolací súd podporne poukazuje aj na závery Ústavného súdu Českej republiky z ktorých vyplýva, že „Po rozpade rodiny s maloletými deťmi nielen etika príbuzenských vzťahov, ale aj zákon zaväzuje deti k povinnosti svojich

rodičov ctíť a rešpektovať, kým rodičovská zodpovednosť (za riadnu výchovu detí) je prikázaná obom rodičom; preto takisto, pokiaľ nie sú zistené také skutočnosti, ktoré by viedli k pozastaveniu výkonu rodičovskej zodpovednosti, nie je - ani pri plnom rešpektovaní práv samých maloletých - zákonného, o to menej ústavného právneho dôvodu na to, aby rodičovi, v ktorého priamej starostlivosti maloleté dieťa nie je, bol styk s ním zakázaný, resp. neprimerane obmedzený (Nález Ústavného súdu ČR z 24. septembra 1998, sp.zn. III. ÚS 125/98). Pokiaľ ide o návrh matky na doplnenie dokazovania prostredníctvom nariadenia znaleckého dokazovania vo veci odvolací súd uvádza, že tento návrh matky s ohľadom na okolnosti danej veci nie je dôvodný, pričom ďalšie dokazovanie považuje odvolací súd za nevhodné a v rozpore s čl. 12 Základných zásad Civilného mimosporového poriadku, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zafaržovania účastníkov konania a iných osôb. Na záver odvolací súd v predmetnej veci uvádza, že korelátom práva účastníka konania na primerané odôvodnenie súdneho rozhodnutia (v zmysle primeranej argumentačnej reakcie na jeho tvrdenia) je jeho procesná povinnosť predostrieť dostatočne konkretizovanú a podloženú argumentáciu. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. US 495/2015 z 20. augusta 2015). V tejto súvislosti je treba si uvedomiť, že ide o rozhodnutie súdu v rámci konania, pre ktoré je charakteristické vyzdvihnutie záujmu maloletého dieťaťa, pričom sa častokrát stáva, že želania toho - ktorého rodiča nekorešponujú so záujmom maloletého dieťaťa. Na základe všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch o úprave styku otca s maloletou dcérou z vyššie uvedených dôvodov ako vecne a právne správne potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 CSP). Všetky zostávajúce výroky t.j. výrok o zverení maloletej, výrok o zastupovaní a správe majetku maloletej, výrok o výživnom, výrok o zaostalom výživnom, výrok o informačnej povinnosti matky a výrok o uložení výchovného opatrenia nadobudli právoplatnosť ešte pred rozhodnutím odvolacieho súdu, nakoľko voči týmto výrokom odvolanie podané nebolo.

19. Záverom odvolací súd zdôrazňuje, že obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/1997), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/1997, II. ÚS 251/2003).

20. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C.s.p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedopíňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; účastníci, predovšetkým odvolateľka, ani nevzniesla žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk, by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp.zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

21. O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s ustanovením § 52 C.m.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania, pretože ide o konanie, ktoré bolo možné začať aj bez návrhu.

22. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011, § 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku).

## Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).